

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput VII. Frequentem Passionis Christi memoriam æterno Patri
acceptissimam effe.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

duā virtutum fortium ac solidarum (quarum summum ac certissimum exemplar est vita & mors ac passio Salvatoris) exercitatione; utque nobismetipsis penitissimè nos exuentes, & veteris Adæ deponentes imaginem, crucifixæ Christi Humanitati configuremur, in ejus postea gloriosam Divinitatem, fortassis etiam in hac vita, singulari modo transformandi.

Quippe, ut antea non semel cum Patribus diximus, crucifixæ Christi Humanitas, via est pertingendi ad Divinitatem; tantum abest, ut ei impedimento sit: ipso etiam Christo Domino, disertè affirmante S. Gertrudi: affectum erga Crucifixi imaginem, non impedire fruitionem interiorum bonorum Dei.

*Divin. in-
fin. lib. 3.
cap. 43.*

Quæ omnia tandem id efficiunt, quod hac prolusione efficere ac demonstrare instituimus; seriam atque constantem circa Christum crucifixum occupationem, tum imperfectis tum perfectis esse necessariam; neque ijs etiam, qui ad sublimiora vocati sint, & quamlibet intimam cum Deo adhesionem experti, aspernandam esse aut negligendam.

C A P U T VII.

Frequentem passionis Christi memoriam æterno Patri acceptissimam esse.

PROferamus nunc in medium incitamenta quædam specialia, quibus ad id Exercitij, quod præsentī tractatione commendandum suscepimus, in usus nostros deducendum, magis ac magis extimulemur. Quorum primum illud sit: Passionis ac mortis Christi devotam memoriam, æterno Patri non posse non esse acceptissimam.

§. I.

*Perennem gratamque passionis Christi recordationem, ad
immortalem Patris gloriam pertinere.*

Hinc quippe prima ac primaria petitur propositi à nobis
incitamenti ratio. Nam si ita comparatum est, ut glo-
riosorum facinorum, & quæ quis præclare pro multorum
salute gesserit, ipsorum auctori ac patratori jucundissima
accidat commemoratio: quodnam, amabo, divinis auri-
bus jucundius continget acroama, quæ divino cordi prædi-
catio acceptior; quàm si jugi recogitatione ac devotione
cordis, commemoremus opus illud præ cæteris admirabile,
& divinorum operum divinissimum, opus inquam redem-
ptionis humanæ: illamque celebremus infinitam Charita-
tem, quâ sic *Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum*
daret, eumque veluti suis detractum visceribus, pro salute
nostra contraderet, ærumnisque ac supplicijs omnibus, tum
etiam in primis acerbæ ac ignominiosæ morti, morti scilicet
crucis, objiceret?

Joann. 3.

Nullum quippe est divinorum operum, in quo illa,
quæ dici solent, divinæ naturæ attributa, expressè magis
eluceant. Sive Dei spectemus potentiam, quæ in id operis
vim omnem suam exeruisse visa est: sive sapientiam, quæ
tam admirabilem redimendi hominis modum adinvenit,
quo & justitiæ suæ unâ & misericordiæ satisfacere, resque
adeo in speciem adversas ad pacis osculum mutuamque
complexum vocaret: sive denique, & præsertim, attenda-
mus infinitam ejus bonitatem, qui ex quadam amoris exu-
perantia, ad rem tam insolentem, & (humano sensu) di-
gnitati suæ parum decoram, nostrâ causâ descenderit: seque
adeo jam non Deum ultionum, sed Patrem misericordia-
rum & Deum totius consolationis exhibuerit.

Psalm. 84.

Ut enim prædicat inculcâtque Ioannes Apostolus:

In

In hoc apparuit charitas Dei in nobis, quoniam Unigenitum, ^{1. Ioan. 4.}
 suum misit Deus in mundum, ut vivamus per eum. Et subdit:
 In hoc est charitas. Ut quamvis in cæteris omnibus Dei o-
 peribus emicent nonnullæ divini amoris & charitatis tan-
 quam stricturæ; quippe qui omnia ex amore condiderit,
 (nec enim odio habens aliquid constituisse, ut dicitur in libro ^{Sap. 11.}
 Sapientiæ) attamen in hoc opere redemptionis humanæ,
 ita præ cæteris suis operibus, charitatem suam luculenter,
 atque apertè prodidit, ut in eo solo (ex dilecti discipuli sen-
 tentia) divinæ charitatis vis apparuisse, aut ejus certè sum-
 ma sita esse videatur. In hoc enim est charitas.

Absque hoc esset, laterent nos profectò viscera miseri-
 cordiæ Dei nostri; ignota esset illa ejus humanitas, sive phi-
 lanthropia & adversum nos amor; quænam esset dulcedo ^{Luc. 1.}
 divini cordis, & suavitas spiritûs, ne suspicione quidem ^{Tit. 4.}
 attingeremus; verbo, vim ipsam & energiam, & velut in-
 genium aut indolem divinæ bonitatis, ignoraremus.

Hujus igitur divinissimi operis, in quo divinæ naturæ
 decora, hoc est ipsa forma & tanquam lineamenta divinita-
 tis, sese (si uspiam) excellenter produnt & explicant, cum
 grati animi significatione celebratio, uti divinæ majestati
 summè gloriosa, ita non potest non esse jucundissima.

Ac si nemini dubium esse potest, olim gratum accidit-
 se infelicissimo illi parenti studium filiarum Israël, quæ ver- ^{Judi. 11.}
 tente anno in unum convenientes solenni carmine plange-
 bant filiam Iephte Galaaditæ, quam is è prælio victor rever-
 tens, per inconsultam devotionem aris admoram ipse suâ
 manu hostiam tristem mactaverat; tamen ea comploratio,
 non tam solatium esse videretur infelicis orbitatis, quàm in-
 consolabilis resuscitatio doloris: quantò amplius jucun-
 dum erit Patri cœlesti studium istud piarum mentium; si
 nempe ipsius Unigeniti mortem, quem destinato summæ
 sapientiæ consilio, compellente misericordiâ, justitiæ suæ

decoram victimam, pro mundi redemptione immolaverit, non anniversario duntaxat officio, sed recordatione perenni, perpetuóque lætu celebrantes, faciamus quod scriptum est: *Et plangent eum plañtu quasi super unigenitum, & dolent super eum ut doleri solet in morte primogeniti.*

Zach. 12.

Perennet igitur vivátque in animis nostris ad immortalam Dei ac Domini nostri gloriam, tam præclari facti nunquam interitura memoria: eamque victoriam, quã de ipso Deo ita volente triumphavit divinus amor, assiduè recolentes, hoc illi veluti trophæum in cordibus nostris statuere, curemus; dicamúsque ipsi divino amori, quod de Iacobo Patriarcha scriptum est: *Si contra Deum fortis fuisti, quantum magis contra homines prævalebis?*

Gen. 32.

§. 2.

Eandem ipsi Dei Filio, nostrã causã à Patre depresso atque exinanito, perquam esse gloriosam.

Hinc autem existit altera ejusdem incitamenti ratio. Adhuc quippe nunc, eam ipsam passionum Christi perennem gratiamque recordationem: cum ipsi etiam Dei Filio Redemptori nostro gloriosissima sit, hoc quoque nomine, æterno Patri acceptissimam esse debere: qui utique dilectissimum Filium ad has miseras vilitatémque nunquam abjecisset, nisi hunc ex ipsis opprobrijs gloriosorem illustrioremque emerfurum esse cognosceret. Proinde & illud studere videtur magnopere, ut illam ipsius summam & incredibilem abjectionem, immortalis nominis memoriã, & pari gloria excellitate compenset.

Ergo quem, salutis nostræ respectu, omnibus non modo cruciamentis, sed & opprobrijs contumelijsque objectum, infra omnia (ut ita dicam) abjecerit: ejus vicissim nomen ac gloriam per nos attolli celebrarique, summo quodam

dam æquitatis jure desiderat. Cui iustissimo amantissimi Patris desiderio; si pro modulo nostro obsecundare studuerimus, redemptionis nostræ beneficium gratâ memoriâ cultûque perenni prosequentes, rem profecto & illi gratissimam, & Christo per jucundam, & nobis utilissimam faciemus.

Atque ad hoc ipsum Patris æterni desiderium pertinet quod veluti priora sæcula, quæ à primo generis humanæ lapsu ad passionem ipsam & mortem filij Dei intercurrere, eidem adumbrandæ ac præsignificandæ attribuit: huc enim spectabant tot dicta factaque prophetica, tot victimæ & cruenta sacrificia, tot legum ac religionum allegoriæ; quando (ut eleganter ait S. Cyprianus) & Patriarchæ, & Propheta, & justi plerique ejus temporis figuram Christi imagine præeunte portabant; ut proinde lex vetus & Synagoga, nihil nisi umbra quædam prævia Christi venturi ac mortem pro nobis appetituri, esse videretur. Ita passione ac morte Christi jam exhibitâ, reliquum omnem temporis cursum usq; ad finem sæculi, eidem recolendæ celebrandæque constituit; ita ut præsens Ecclesiâ, per fidem suam, per ritus suos & sacramenta, & ante omnia per Sacrificium Eucharisticum, (quod eum eâ causâ specialiter institutum sit, à S. Augustino *Sacramentum memoria* non uno loco invenimus appellatum) tandemque per Martyrum sanguinem, per sanctos labores Confessorum, mortificationem Iesu in corpore suo circumferentium, expressa quædam sit ac viva imago ac representatio passionis Christi: secundum quod Hugo Victorinus quendam Joëlis locum exponens: *Luna, inquit, versa in sanguinem, Ecclesiâ est Christi imitans passionem.*

Audiatur denique S. Bonaventuræ in Stimulo divini amoris ea quæ dicimus, quædam quasi sermonis exaggeratione confirmans: *Ubique se offert homini Deus; & aliud pretium, nisi memoriam mortis Filij sui non requirit.* Quæ lo-

*De Bone
pat.*

*L. 20. con-
tra Faust.
cap. 21.
ep. 23. ad
Bonif.*

*p. 1. Stim.
cap. 2.*

ROY
LIVRE
DE
LA
BIBLIOTHEQUE
DE
LA
VILLE
DE
PADERBORN

quendi formâ Exercitium hoc ita commendat, perinde atque si eam mortis Filij sui memoriam Deus summè unicéque desideret; eoque facili atque omnibus obvio pretio, non modò pro ijs, quæ tot nominibus Deo debemus, satisfacere, sed & Deum ipsum (id enim S. Doctoris verba sonant) ubique se ultro offerentem, nobis redimere ac comparare valeamus. Adeò non grata duntaxat atque jucunda, sed etiam pretiosa est Deo pia passionis ac mortis Filij sui recordatio.

CAPVT VIII.

Christum ipsum perennem passionis suæ memoriam meritissimò à nobis exigere.

§. I.

Quâ ratione Christus à sibi singulariter dilectis eam recordationem postulaverit.

Quantopere cordi sit optimo ac benignissimo Redemptori, ut sui fideles, in amarissima ipsius passione ac morte recogitanda assiduè sese atque devotè exercent (extra ea quæ dixi in superiori incitamento, quæque facile queant in rem præsentem accommodari) illud propriè argumento esse potest; quòd non temerè quemquam Sanctorum aut Sanctarum invenias, eorum scilicet quos ipse sibi paulò familiarius adhibuerit, aut cum quibus dulcius ac tenerius versari visus sit, cui passionis ac mortis suæ perennem memoriam, vel amantissimis verbis non commendârit, vel aliâ atque aliâ ratione, ejus animo non modò imprimere, sed velut insculpere non studuerit. Cujus rei juvabit pauca quædam exempla ponere.

Rit. c. 3.

S. Edmundo Cantuariensi adhuc puero, seorsum ab æqualibus in prato quodam deambulanti, spectandum se-
præ-